

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

N

Ø

R

R

E

I

NR. 4 - 1973 - 65. ÅRGANG

S

BED OG ARBEJD

S

U

M

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Moderne løgne gamle sandheder

*Den, der si'r, at Gud er god,
han træder men'sket under fod.
Den stærkeste magt i verden er dig.
Det stærkeste ord i verden er nej.*

Sådan lød det i radioens børne- og ungdoms-
udsendelse en eftermiddag i januar 1973.

Programmet drejede sig om arbejderbe-
skyttelsesloven, og man hørte forskellige in-
terviews med unge angående deres fritidsjobs.

Det var velgørende at høre børnene og de
unge fortælle om deres gøremål uden for sko-
letiden. Det var for de fleste en helt naturlig
sag, at de på denne måde skaffede sig lidt
håndører som supplement til lommepengene.
Nogle gav endog udtryk for en vis tilfreds-
stillelse ved denne form for afveksling fra
skolearbejdet.

Derimod var det nedslående at høre inter-
viewerens gentagne forsøg på at gøre de unge
utilfredse og negative over for hjem, sam-
fund og arbejde. Synes I dog ikke -- ? Vil I
virkelig mene -- ? Ja, de syntes og mente,
som de havde sagt. Basta.

Men lykkedes det således ikke at indpiske
negative holdninger hos den arbejdsomme
ungdom, forsøgte man sig hos lytterne ved
efter hvert interview at lade det citerede vers
lyde i æteren på en iørefaldende taktfast me-
lodi sunget i John Mogensen-stil.

Verset vil ikke få lang levetid. Dertil er
kvaliteten for dårlig. Men da versets form og
indhold er et udtryk for den stil og de hold-
ninger, man møder i mange af radioens
debat- og reportageudsendelser, er det nok
ulejligheden værd at drage følgende sammen-
ligning:

Danmarks Radio, februar 73:
Den, der si'r, at Gud er god,
han træder men'sket under fod.

Grundtvig, 1783-1872
Sjæl, kom i hu, at Guds pris du forkynder tidlig
og sent, for han evig er god.

Hvert dit værk er stort vidunder,
i din visdom ingen bund,
som af den har øst.
Kun en dåre tør det nægte,
at hos dig er alting ægte,
alting mageløst.

Jakob Knudsen, 1958-1917
Alle gode gaver, de kommer oven ned,
så tak da Gud, ja pris da Gud
for al hans kærlighed.

☆

Danmarks Radio, februar 73
Den stærkeste magt i verden er dig.

Jesus i Matthæus 28,18
Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden.

Brorson, 1694-1764
Gik alle konger frem på rad
i deres magt og vælde,
de mægted ej det mindste blad
at sætte på en nælde.

Rudolf Bruhn, lærer, 1889-1918
Den, der byder, lyder først.
Den, der tjener, han er størst.

Piet Hein, 1905-
Den, Guds klarsyn falder på,
ser det store i det små.

☆

Danmarks Radio, februar 73
Det stærkeste ord i verden er nej.

Brorson
Hvad skal jeg sige? Mine ord
vil ikke meget sige:
O, Gud, hvor er din visdom stor,
din godhed, kraft og rige.

Kingo, 1634-1703
Da lød hans ord:
Det er fuldbragt.
Et bedre ord blev aldrig sagt.

Martin Luther, 1483-1546
Bevar dit ord, o fromme Gud,
fra uren lærdoms plage,
og lad dets stråler bryde ud
i disse stridens dage.
Af onde folk der findes nok,
som øde vil din lille flok,
men, Gud, forbyd det, amen.

K. E. Sørensen (Fra Hølstebro Kirkeblad)

Om gavens realitet

Dejlig er jorden. Prægtig er den, for den er også Guds himmel. Og på den blev menneskene så født. Og dermed historien.

Det er koldt foran Brandenburger Tor i Berlin. Lidt til højre ligger Rigsdagsbygningen, der engang brændte, senere samlede umådelige menneskemasser sig foran den i uhørt heilende fanatisme, så blev den skudt i ruin, nu til dels genopbygget. Et stykke til venstre ligger på en åben mark en bunkers, der engang rummede Hitler, engang lyslevende i energisk kamp for at vinde sejren over livet, så selvmord midt i granatsprængninger. Det går op for mange, at vi står i krigens sidste sekunder, i Rigets sidste krampe-trækninger. Og det er et chok for nogle, idet historiebøgers og avisers beretninger mangler den direkte kontakts oplevelser og derfor har noget uvirkeligt i sig – og kan distanceres. Men nu sker der det, at helvedet bliver virkeligt, og i nogle øjeblikke trænger stærke virkelighedsoplevelser ind i idylliske tanker og ønsker. Og de bliver der. Historie er ikke længere fortællinger. Den er noget, der er SKET. Fra nu af er idyl noget andet, noget mindre sentimentalt og noget mere virkeligt. Turister opsøger mange gange steder, hvor afgørende begivenheder har fundet sted i en slags sensationslyst. Intet er mere forkert, men ved Brandenburger Tor er der ingen sensation i oplevelsen.

Der er død.

På Potsdammer Platz og mange andre steder sker det samme. Pladsen var et centrum før krigen med sporvogneknudepunkt, høje huse, forretninger, myldrende mennesker o.s.v, nu et ingenting, kun øde marker i en spændingsby, pulveriseret så grundigt, at der ikke engang er ruiner, kun hist og her rager der lidt op, men ude i baggrunden er der kæmperuiner, langt ude en kæmpeendemur med nogle forslåede statuer, der engang indgik i en større kunstnerisk helhed, muren

er det eneste, der er tilbage af en kæmpebanegård.

Der er trykket stemning i bussen, selv kioskerne virker uindbydende. Der er heller ingen sensation i historien på Potsdammer Platz. Det er meget koldt. Og det er 1973.

Krigen er fortid, men den skærer gennem nutiden, og nogle forstår, at historie er sammenhæng, hvori de selv har rødder. Her kan man få lyst til at skære forbindelsen med dem over – men at halvere sig som menneske er heller ikke nogen god løsning.

Og så er der Muren, der også skærer sig igennem det hele, uskyldig ser den ud, men kigger man nærmere på den, så bliver den farlig. Den ligner håbløsheden selv – og døden. Den er ikke »prægtig«.

Så bliver det for meget. En vittighed må til. »Arne, du tør ikke springe over den væg der – og spille Antonius med mig.« Befriende latter. Mennesker er sammen. Dejlig er jorden, midt i frygtelige ruiner – midt i tanker om at springe ud af bussen, løbe over til muren, forsøge at kravle over den, blive skudt i ryggen og falde ned – og dø, – midt i kendsgerningen, at fortid og nutid for det meste mødes i ruiner og mure mellem mennesker. Dejlig er jorden, trods alt. Selv en lille vittighed kan gøre opmærksom på det, når det er svært at se.

Senere så vi endnu mere til krigen, i Dresden, i Theresienstadt, hvor tusindvis af mennesker blev tortureret, udhungret, kvalt, druknet, skudt, eller simpelthen kvalte hinden for at undgå en endnu langsommere død, – i Lidice, der i hævnaktion utroligt effektivt blev jævnet med jorden, mændene skudt, kvinderne og børnene sendt i koncentrationslejre, hvor de næsten døde allesammen, nogle under »lægelige« eksperimenter – alle i lidelser, der igen kan få Ingemanns ord om den dejlige jord til at virke som latterliggørelse.

Nazismen var et system af indre død, der uafbrudt måtte overleve misundelsen over ikke at magte underet i livet ved at slå ihjel og ihjel – ved at fjerne underet. Sagde man en vittighed, kunne man risikere at blive hængt. Smilede man, tog man det som en fornærmelse, og retsmaskineriet gik igen igang. Men Sigurd Hoel sagde også – til os: »Vi må passe på nazismen i vore hjerter«. I vore hjerter, i os? Det er vigtigt at huske disse ord, selv om mange vil opfatte dem som frække beskyldninger. Pas på den indre død. Nazisme har mange ansigter.

Men i Lidice forstås advarslen – forhåbentligt.

Det skal slås fast, at vi også så andre ting på turen, mange andre ting. Nogle nåede så langt i deres kunststudier, at de spiste renaissancehotdogs og blev forfulgt af gotiske lygtepæle. En anden blev så interesseret i klostre, at han erklærede en nonne sin kærlighed og fik et klap på kinden og et lykkeligt smil til gengæld. I Dresden var der én, der studerede socialisme så grundigt, at han lånte en hue af en russisk soldat – til stor glæde for begge parter. Mennesker kan godt leve sammen, selv om de i teorien er modsætninger – o.s.v., o.s.v.

Men min hensigt denne gang er ikke så meget at beskrive en tur som at besvare et spørgsmål, som jeg har modtaget i anledning af artiklen: »Fra Amsterdam til Wien«. – Spørgsmålet lyder: Ser du dette, »at virkeligheden bliver så stærk . . .« som noget positivt eller negativt? Er det et ødelagt og ufrugtbart liv værd engang imellem at have nogle stærke psykiske oplevelser?

Svar: Dejlig er jorden, trods alt.

Stærke psykiske oplevelser behøver ikke at være ensbetydende med et ødelagt og ufrugtbart liv. De kan slå mennesker ud og også uigenkaldeligt ned, men de kan også forvandle sig til en indre erkendelse, der ikke retter sig indad, men udad – der ikke koncentrerer sig om og langsomt fastlåses i egen fortvivlelse og måske udvikler sig til uløselige

knuder af en art desperat forurettelse, men bliver til vækstpunkter i kendsgerningen, at livet er hundrede gange mere betydningsfuldt end min uudholdelige fortvivlelse over menneskene og mig selv. De stærke psykiske oplevelser af virkeligheden kan knuse mig så meget, at jeg bliver helt åben for gavens realitet, og at jeg opdager, at i forhold til underet deri bliver min fortvivlelse, uanset styrken i de rivende smerter, latterlig lille.

Job ligger i askedyngen og oplever psykisk frygtelige kendsgerninger, oplever: når det umuligt kan blive værre, så bliver det tusindgange værre, men pludselig ændrer fortvivlelsen sig til erkendelse af gavens realitet, og han rejser sig op og begynder at leve. Fortvivlelsen i brystet på ham har sikkert ikke fjernet sig, men den er blevet tilført nye perspektiver, der tvinger ham udad mod gaven – og da overvældes han. Midt i virkelighedens frygtelige blanding af godt og ondt må han give Ingemann ret: dejlig er jorden. Det er ikke, nemlig ikke, virkeligheden, der er lavet om, men hans forhold til den.

Den har grundændret sig. Fra nu af er selv umulig fortvivlelse noget, der vender ham udad mod underet – mod andre f. eks.

Han ser gaven.

Virkeligheden er f. eks. lykkelige mennesker i en bus, eller børn, der leger, eller meget andet. Men virkeligheden er også Lidice, også selvmordere i en idyllisk kanal, også meget andet – frygteligt. Midt i denne modsætningsvirkelighed befinder mennesket sig altså, måske sønderknust, på bunden af sig selv, i onde cirkler, i voksende angst, i noget, der bliver værre og værre, noget endeløst mørke. Og hvad så? Midt i alt dette, næsten helt umotiveret, sker en opstandelse fra de døde eller fra den død, der ingen løsning er på: gaven bliver VIRKELIG. Det er ikke livet, der er lavet om, men mennesket. Man kan flygte for det frygtelige i livet, men man kan også forholde sig til det gennem gavens realitet. Det er det, der nu sker.

Der er kun virkeligt liv i gavens realitet.

For mig er det ikke engang et trosspørgsmål. Det er en selvfølge. Også selv om Lidice og meget andet slår mig fuldstændigt ud. For inde i den ventende bus er der mennesker. De er levende. Og dem skal jeg møde og være sammen med. Og vi skal sige farvel til en tjekke, som vi er kommet til at holde af – og videre ud i historien og nutiden. Hvis jeg kræver 100 kr. og får 2 kr. eller måske 0 kr., så kan det godt være, at mit liv er spildt. Men når jeg nu får hele »jorden« i stedet for, så ved jeg ikke rigtigt. Jeg fik ikke, hvad jeg søgte, men jeg fik noget ANDET. I hvert fald: det er umuligt ikke at sige tak.

Alt dette, fordi Mogensen på hjemvejen fra Prag, imellem Humlum og Nr. Nissum, foreslog, at vi skulle afslutte turen med at synge: »Dejlig er jorden«.

Og så sang de sammen. Jeg tænkte. Og så blev sangen virkelig.

Bagude lå meget: Sct. Vitus-katedralen i Prag, Zwingerslottet i Dresden – og også Dannevirke. Hjemme mødte vi Jeppe. Hun havde haft en mærkelig oplevelse. Hun havde været ude at køre i en frygtelig storm. Det ruskede forfærdeligt i bilen. Det blev værre og værre. Så standsede hun og steg ud – og fik lidt af et chok, for det blæste ikke engang. Det var mærkeligt. Endelig kom forklaringen: hun var punkteret.

Dejlig er jorden. Også hjemme.

Jeg gentager: også selv om mit liv »er ødelagt og ufrugtbart«. Også selv om historien viser noget helt andet. For LIVET er for overvældende til at afhænge af, om jeg har betydning eller ikke – eller af historien – eller af noget som helst andet, der – når alt kommer til alt – har mennesket som udgangspunkt, og menneskeværdier som målestok. Det er da tydeligt, at vi ikke engang »magter at sætte det mindste blad på en nælde«. Og det er punkt nr. 1. Og deri får bl. a. de stærke psykiske oplevelser, som historien og nutidsvirkeligheden slår os med – fortvivlelse o.s.v. –, en helt anden retning og et helt andet indhold end nogensinde forudberegnet.

De sender dig ind i GAVENS REALITET.

Og herinde vil du opdage, at du overhovedet ikke kan dømme, navnlig ikke om, hvornår et liv er »ødelagt« – ikke engang dit eget liv kan du dømme, endnu mindre fordømme.

Arne R.

75 år er ingen alder

bliver det i vore dage ofte skæmtsomt eller opmuntrende sagt.

Når man som jeg til daglig færdes på et plejehjem, hvor den ældste beboer er 97^{1/2} og gennemsnitsalderen ca. 86 år, kan man fristes til ved en overfladisk betragtning at give ret i ovenstående påstand.

Besøger man så f. eks. sin kones grav og går en tur på sin hjemsogns kirkegård og ser de kendte (og ofte kære) navne på mindesten og læser årstal: født den . . . død den . . ., ja, så får man et andet indtryk og tager et dyk i mindernes verden.

Og så slår måske også den tanke ned i ens sind: »Hvad har du gjort de mange år, du har i verden levet? – Husk, trykke sjæl, at alting står i Herrens bog opskrevet«.

Der ligger en fristelse for mange ældre og gamle i at mindes de svundne tider som »de gode gamle dage«, at blive bitre og sure. Allerede den romerske lyriker og satiriker Horatius (eller Horats), der fødtes 65 år f. Kr. og døde 8 år før Kristi fødsel, satiriserede derover.

Jeg føler ingen trang til satire, men vil gerne som min erfaring sige, at hvert livsafsnit har sit særpræg, sin værdi. »Afgangsklassen« er for mange en af de sværeste i livets skolegang.

På sin 60-års fødselsdag fik pastor Th. Balslev følgende hilsen fra den særprægede højskoleforstander Morten Pontoppidan: »Nu skal De til at øve Dem på at blive en glad gammel mand!« – Beskedent føjer Balslev i sin fortællende derom til: »Hvordan jeg

har efterlevet det er en helt anden sag.« – Folk, der personligt kendte Balslev, siger, at det gik ikke så galt endda. Tværtimod.

Det er godt ved sin livsaften at lære de to ord: Tilgiv og Tak; både over for Gud og mennesker. Det er rigt at have et levende håb på troens grund over for evigheden.

Præsten Johs. Fibiger slutter sin levnedsskildring: »Det er så festligt at tænke på at se den sol, som aldrig går ned, og de stjerner, som er englenes milde øjne. Jeg længes efter at skue evighedens dybder, efter de sjæle og de helligdomme, jeg længes efter at falde ned for min Frelasers fod og bekende alle mine synder.«

Så stærke ord tør måske ingen af os tage på vore læber, men lad os bede bønnen: Lær mig både at leve og at dø! – I Frelsernavnet. – Og at tænde lys også for andre til det sidste; små lys. Åh ja, måske. Men i dybt mørke giver små lys klart skær.

Hvorfor ovenstående lille artikel?

Adskillige har sikkert allerede gættet det. Jeg vil gerne sige TAK.

Tak for hvad der stod i forrige nummer af vort elevblad, for en personlig hilsen, der senere fulgte fra min gamle skole og fra nutids arbejdere på den.

Og TAK til rigtig mange gamle elever, der under en eller anden form sendte lykønsning og hilsen til 75-års dagen. I har gjort mig beskæmmet-rig.

En dejlig festdag med alvor og gammen oplevede jeg. I morgen er det en uge siden. Kræfterne slog til, og jeg har haft det godt siden, godt efter mine forhold.

Hjertelig hilsen, også fra mine børn.

Jeres *Laurits Kaag*.

Jubilæumsindsamlingen

Vagner Nielsen (30/3) 100,-. Kristian Nørsgaard Christensen, Ravnstrup, 50,-. Svend Korte-gaard (54/55) 50,-. Reinholt Nielsen (45/46) 70,-. Else Poulsen (43) 50,-.

Hermed kvittering og hjertelig tak!

GLIMT - siden sidst

Ikke almindeligt, at vi har tilsåningen overstået i marts måned, men sådan var det altså i år – og det bedste – jorden var, som man kunne ønske sig det. Mange steder er kornet kommet op og peger frem mod ny høst.

Sidste år er så påbegyndt af vor forpagtning af Ndr. Kirkebys jord. Spørgsmålet er, om vi skal fortsætte – eller holde op. Dog stikker spørgsmålet dybere – skal vi nedlægge landbruget på »Brejdblik« er nok sagen. Det drøftes på bestyrelsesmøde i maj 1973.

Haven er våd og tung at arbejde i. Vi skal have ny græsplæne foran hovedbygningen (have-siden), og den skulle jo gerne såes snarest for at blive tæt til elevfesten. Vi håber . . .

Prag – en oplevelse, sådan siger vi alle, der fik lov at være med på denne tur. Hvorfor uddybes ved senere lejlighed.

Erhvervsugen blev for mange en oplevelse, og for nogle en skuffelse. Mange oplevede, at de kunne lide at arbejde med det, de kom til – og det er positivt. Ligeså er det også positivt at opleve: **Her kan jeg ikke være** – og opleve det medens fejltagelsen kan rettes.

Skolearbejdet går sin jævne gang. Alt rækker jo frem mod afslutningen. I ugen inden påsken skal vi have »generalprøve«, d.v.s. sidste terminsprøver. Vi håber, at resultaterne skal afsløre gode og mindre gode arbejdsindsatser gennem årets timer.

Påskeferien forlænges jo efter sædvane på efterskolerne, idet efterskoleforeningen holder sit årlige repræsentantmøde på Nyborg Strand. Eleverne har fri til onsdag aften efter påske.

Byggeriet står helt stille. Enten strejker man – eller også kan man ikke få materialerne frem. Et elevblad må jo ikke indeholde politiske betragtninger – jeg kunne ellers godt tænke mig et par stykker – bl. a.: Hvis Danmarks kommende dage skal lyse med morgenskær, da må . . .

Ned på jorden igen – hvor står man magtesløs overfor mængden. Jeg tænker igen på byggesagen. Hele vor trappe skal lægges om – kort, den er løs. Hvorfor? Ingen ved det.

Ministeriets velsignelse i form af mange spørgeskemaer her mod finansårets slutning – kræver tålmod og masser af tid. Jeg tænker ofte under udarbejdelsen: Mon der er nogen, der læser dem?

Elevtilgangen til højskolen bør være alle gamle elevers arbejdsmark. Hvis I vidste, hvad det betyder, ville I hver for sig finde en elev.

Ths. M.

Højskolelandsstævne

i Lystruphøve, Bryrup, søndag den 17. juni kl. 14.
Talere: Forstander H. Lindskov Rasmussen, Tommerup Højskole. Missionær Aksel Andreasen, Randers.
Solosang ved koncertsanger Th. Ryttergaard.
Alle er velkomne.

* Højskolepost

Vore møder

28. april: Hvilsom. Ths. M.
1. maj: Vorgod. Ths. M.
8. maj: Timring. Ths. M.
12. maj: Mejlbj. Ths. M.

Vandremappen

Den glade vandrer 1964 = skolen 4. april 73.
Provoerne 1967-68 = skolen 7. april 73.

Elevfesten

er fastsat til den 16. og 17. juni dette år.
Vi byder jer alle hjertelig velkomne.

Se højskolestævnet

på Lystruphøve samme dato som skolens elevfest. Vi henviser hertil for elever, der ikke kan komme her. I bedes repræsentere skolen ved dette stævne.

* Adresseforandringer

1972 Frk. Connie Larsen, Korsgade 7, 7600 Struer.
1972 Frk. Annelise Bach, Abildgade 9, 8200 Aarhus N.
1972 Frk. Anni Svanborg, Grønningen 8, 7700 Thisted.

Bemærk!

Vi blev så begejstret for turen til Prag, at vi kunne ønske den gjort om igen.

Vi kunne tænke os denne udvidet med en Luthertur, d.v.s. til de byer, hvor Luther levede og virkede.

Vi har forespurgt, om en sådan tur først i august måned i 7-8 dage, og prisen er ca. 550,- kr.

Hvis I er interesseret – bedes I melde jer snarest.

Hvis der bliver 20, bliver tanken til virkelighed. – Venligst

Ths. M.

71-72 Frk. Aase Thise, Abildgården Abildgade 9, 8200 Aarhus N.
71-72 Erik Bech Thorsen, c/o Bjarne Hansen, Bøgildgaard, 8620 Kjellerup.
1970 Frk. Kirsten Lillethorup, Nr. Voldgade 18, 7000 Fredericia.
1970 Frk. Vera Rasmussen. – Fru Vera Zobbe, Svinget 15² tv., 9990 Skagen.
69-70 Frk. Bodil H. Pedersen, Strøget 16, 7430 Ikast.
69-70 Frk. Anna Katrine Hjøllund, Sevelvej 52, 7830 Vinderup.
69-70 Frk. Bodil Sohn Christensen, Idrætsvej 11, 9560 Hadsund.
1969 Fru Bente Skov, Munkbro Dambrug, Nr. Felding, 7500 Holstebro.
68-69 Fru Edel L. Pedersen, Fyrrevej 2, Harridslev, 8900 Randers.
68-69 Svend Aage Ulrich, Skovlund, 6823 Ansager.
68-69 Fru Bodil Bjerg. – Fru Bodil Bruun Bjerg, Godthåbsvej 9¹, 7500 Holstebro.
68-69 Frk. Tove Bak, Emil Møllersgade 10³ th., 8700 Horsens.
67-68 Frk. Else Marie Østergaard, Lollands-gade 12, 7430 Ikast.
67-68 Fru Anni Dunker Pedersen, Grønnedal 36, st. th., 7600 Struer.
67-68 Jørn B. Jensen, Nr. Vilstrup, 6100 Haderslev.
67-68 Frk. Karen Margrethe Justesen, Byvej 43, 8654 Bryrup.
1967 Frk. Irene Andersen. – Fru Irene Abildtrup, »Neb«, 7480 Vildbjerg.
1966 Frk. Ruth Jensen, Elmely 322, Kolonien Filadelfia, 4293 Dianalund.

ELEVFEJSTEN

er i år fastsat til dagene 16. og 17. juni.

Bemærk:

Der er i år 3 væsentlige grunde til at komme til elevfejsten – og disse er:

1. Det er nu 85 år siden, skolen begyndte sin gerning i Nr. Nissum gamle præstegård – november 1887.
2. Det er nu 50 år siden, at skolen flyttede til sin nuværende beliggenhed her på bak-
kens top – november 1923.
3. Det er i år, at vi indvier og tager en ny fløj i brug.

Disse 3 grunde markeres ved fejsten – og vi håber, at rigtig mange gamle elever, deres pårørende og mange interesserede vi fyldte skolen – og derved bevise, at skolen for-
binder fortid med nutid – og nutid med fremtid.

Forstanderne Meinild, Kaag og Kristensen har lovet at tale ved elevfejsten.

VELKOMMEN TIL ELEVFEJSTEN!

HØJSKOLEKURSUS

begynder september og januar.

Program og oplysninger sendes meget gerne til alle interesserede.

ELLEN og THS. MOGENSEN . .

- 64–65 Gunnar Korshøj, Vibevej 23,
Vorgod, 7400 Herning.
- 63–64 Bent Abildtrup Nedergaard, »Neb«,
7480 Vilddbjerg.
- 62–63 Villy Thusholt Nielsen, Godthåb,
Vinding, 7550 Sørvad.
- 1962 Fru Anna Gudrun Buus, Højvang 8,
Ø. Hornum, 9530 Støvring.
- 1960 Frk. Gerda Andersen, Nørregade 15,
8850 Bjerringbro.
- 59–60 Iver Kortegaard, Bremensgade 11¹ th.,
2300 København S.
- 58–59 Erik Aalbæk, Snejpevej 7, 6933 Kibæk.
- 1957 Fru Kirsten Christensen, Vester Isen-
vej 14, Fønnesbæk, 7430 Ikast.
- 1952 Fru Mary Krogh, Morsøvej 12,
2720 Vanløse.

- 40–41 Arne Enevoldsen, Gyvelvej 20,
9400 Nørresundby.
- 1940 Sigrid Østergaard, Lollandsgade 12,
7430 Ikast.
- 1938 Fru Maja Bjerre Andersen,
Anders Billesvej 22, 7000 Fredericia.
- 37–38 J. S. Kanstrup, Skovgårdsvej 1,
6990 Ulfborg.
- 34–35 Frk. Mathilde Nielsen. – Frk. Mathilde
Nilsson, Tingparken 1¹ tv.,
7200 Grindsted.
- 29–30 Johannes Balle, Vagtelvej 27, 8560 Kolind.

Udgivet af Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venne-
forening. – Redigeret af forstander Ths. Mogensen.

CHRISTENSENS BOKTRYKKER STRUER 2544P

50 HR J KRISTENSEN
STATENS PED STUDIESAMLING
LERSØ PARK ALLE 101
2100 KH Ø